Cuộc Đối Đầu Của Trump Với Iran: Một Thất Bại Chiến Lược Ở Cấp Độ Thiên Hà

Bởi Frank , 28 Tháng 5 2026

Cuộc Đối Đầu Của Trump Với Iran: Một Thất Bại Chiến Lược Ở Cấp Độ Thiên Hà - Vị Thế Không Bền Vững Của Một "Người Thương Thuyết"

Pepe Escobar: Trump's Confrontation Backfires HARD

Bởi Frank Dumon dựa trên các phân tích của Pepe Escobar và Andrei Martyanov

> Sự leo thang gần đây ở khu vực Vùng Vịnh không tiết lộ sức mạnh của Mỹ, mà là sự bối rối chiến lược sâu sắc trong chính quyền Trump. Những gì bắt đầu như một cuộc biểu dương "áp lực tối đa" đang ngày càng biến thành một bãi mìn chính trị và kinh tế với cả hậu quả trong nước và toàn cầu. Tình hình hiện nay là không bền vững đối với Donald Trump. Áp lực là hai mặt: một mặt, chu kỳ chính trị trong nước, mặt khác, phản ứng tiêu cực từ nền kinh tế toàn cầu. Sự kết hợp này giải thích sự tuyệt vọng có thể thấy được để đạt được bất kỳ thỏa thuận nào. Lời lẽ "bắt người khác phải trả giá" xung đột ở đây với thực tế khắc nghiệt của quan hệ quyền lực địa chính trị.

Câu hỏi liệu một cuộc phong tỏa có thể có đối với các cảng Iran có thực sự được duy trì hay không không chỉ đơn thuần là lý thuyết. Hải quân Mỹ đơn giản là không có đủ nguồn lực để thực hiện một cách hiệu quả và bền vững một chiến dịch như vậy.

Những gì chúng ta thấy trong thực tế là một trò hề: các tàu chở dầu và siêu tàu chở dầu tiếp tục đi theo tuyến đường của chúng, với các khoản "phí hành chính" hoặc "phí môi trường" được thu, một từ ngữ uyển chuyển cho những gì về cơ bản là phí quá cảnh. Giống như các kênh đào Suez, Bosphorus hay Panama. Thỉnh thoảng, một vụ lên tàu dàn dựng một tàu chở dầu của Iran cung cấp hình ảnh ngoạn mục, nhưng vài giờ sau thế giới lại quên nó đi. Hiệu quả chiến lược dự kiến không thành hiện thực.

Cái Tôi Làm Nhà Hoạch Định Chính Sách

Tại sao một chiến lược đang thất bại rõ ràng lại không được điều chỉnh? Câu trả lời, theo Escobar, nằm ở cấu trúc tâm lý của chính tổng thống. Lùi bước có nghĩa là thừa nhận thất bại, và điều đó là không thể tưởng tượng đối với một nhân vật có "cái tôi liên thiên hà" và khuynh hướng tự ái. Nguồn gốc của sự cứng nhắc này được một số người tìm thấy trong thời niên thiếu của Trump, trong đó những ảnh hưởng "bán mafia" đã hình thành một thế giới quan trong đó nhượng bộ đồng nghĩa với yếu đuối. Vấn đề càng trở nên trầm trọng hơn bởi những gì Escobar mô tả là "mức độ tầm thường ở cấp độ liên thiên hà" trong vòng tròn thân cận của tổng thống. Dường như không có ai có đủ can đảm để, nếu cần thiết một cách mạnh mẽ, đưa thực tế đến sự chú ý của ông: "Thưa ông, ông cần xem xét lại quyết định này ngay bây giờ, nếu không mọi chuyện sẽ vượt khỏi tầm kiểm soát." Thay vì lời khuyên, tổng thống thường nhận được sự xác nhận hoặc sự im lặng.

Sự Chuyển Dịch Hướng Tới Ủng Hộ Vô Điều Kiện

Một quan sát đáng lo ngại là sự thay đổi tư tưởng trong chính quyền hiện tại. Trong khi ở các giai đoạn trước dường như vẫn còn chỗ cho những tiếng nói thực dụng hơn hoặc bất đồng, thì hiện tại, theo các nhà phê bình, lộ trình đã trở thành gần như ủng hộ Israel vô điều kiện. Các nhân vật từng ủng hộ sự cân bằng hơn đã biến mất khỏi hiện trường. Các trung tâm quyền lực ở Washington do đó đã trở nên ít nhạy cảm hơn với sắc thái ngoại giao, điều này càng làm giảm không gian cho giảm leo thang. Sự thiếu chiều sâu chiến lược này trở nên rõ ràng một cách đau đớn trong việc đối phó với các đối tác quốc tế. Cách tiếp cận đối với Pakistan, ví dụ, dường như chỉ bị thúc đẩy bởi lợi ích ngắn hạn: "Đất nước này có thể giúp tôi thoát khỏi bế tắc này không?" Những câu hỏi lớn hơn về ổn định khu vực, tác động phụ kinh tế, hoặc tôn trọng chủ quyền bị xếp vào hậu cảnh.

Sự Phá Sản Của "Luật Pháp Quốc Tế"

Escobar kết luận với một nhận xét sắc bén nhưng có liên quan về việc áp dụng có chọn lọc luật pháp quốc tế. Nhiều thập kỷ can thiệp – từ Cuba và Venezuela đến Syria và Iran – đã làm suy yếu uy tín của lập luận đạo đức của Mỹ. Việc chiếm đóng lãnh

thổ Syria và khai thác các mỏ dầu vì lợi ích của bên thứ ba là những ví dụ trái ngược hoàn toàn với lời lẽ về "pháp quyền". Khái niệm luật pháp quốc tế vào thời điểm này không chỉ "đã chết", mà còn "bị chôn vùi sâu dưới lòng đất hàng triệu dặm".

Tại Sao Châu Âu Đang Trong Một Tình Thế Tiến Thoái Lưỡng Nan Nguy Hiểm

Trong một phân tích gần đây, nhà phân tích quân sự Andrei Martyanov thảo luận về động lực phức tạp của cuộc xung đột ở Ukraina và những chuyển dịch địa chính trị rộng lớn hơn bắt nguồn từ đó. Thông điệp cốt lõi của ông khó chịu đối với nhiều độc giả phương Tây: trong khi châu Âu bám víu vào câu chuyện về một chiến thắng không thể tránh khỏi, một thực tế đang hình thành trong đó phương Tây, và đặc biệt là các quốc gia châu Âu, ngày càng mất đi sức mạnh chiến lược và chủ quyền.

Câu Chuyện So Với Thực Tế

Martyanov phác họa một sự tương phản sắc nét giữa báo cáo của truyền thông phương Tây và các sự kiện thực tế. Trong khi các viện nghiên cứu và người phát ngôn của NATO nói về sự "kiệt quệ" của Nga và đà tiến của Ukraina, thì bản đồ và dữ liệu cho thấy một bức tranh hoàn toàn khác: quân đội Nga đang có những bước tiến ổn định, có phương pháp ở miền đông và miền nam Ukraina. Thuật ngữ "sáng kiến chiến lược" – được định nghĩa trong quân sự là khả năng tấn công bất cứ lúc nào và bất kỳ vị trí nào – theo phân tích này rõ ràng nằm trong tay Moscow. Sự chỉ trích không chỉ nhắm vào các đánh giá quân sự, mà còn vào vai trò của truyền thông đã được thiết lập. Martyanov gọi các hãng truyền thông như CNN và các "truyền thông cũ" khác là đồng lõa trong việc duy trì một câu chuyện tuyên truyền ảnh hưởng đến dư luận phương Tây, trong khi họ đưa tin về một cuộc xung đột mà chính họ không hiểu đầy đủ.

Châu Âu Là Con Tin Của Chính Sách Mỹ?

Một trong những điểm nặng nề nhất trong phân tích của ông là vị thế của châu Âu. Martyanov tuyên bố rằng các quốc gia châu Âu, thường là do niềm tin tư tưởng hoặc áp lực chính trị, đang theo đuổi một lộ trình trái ngược với lợi ích kinh tế và an ninh của chính họ.

• Sự phụ thuộc năng lượng: Trong khi Vương quốc Anh gần đây đã tạo ra các ngoại lệ cho việc nhập khẩu nhiên liệu của Nga thông qua các nước thứ ba, Moscow đã đáp trả bằng cách hạn chế xuất khẩu nhiên liệu máy bay. Một minh họa về cách các lệnh trừng phạt thường hoạt động như một chiếc boomerang.
• Rủi ro ngoại giao: Với sự leo thang của các hành động quân sự, Martyanov cảnh báo rằng các nhà ngoại giao từ các nước phương Tây đang ở trong các khu vực xung đột phải đối mặt với những rủi ro thực sự. Nếu một số nhà ngoại giao châu Âu muốn tỏ ra cứng rắn và muốn ở lại, đó là lựa chọn của họ nhưng hậu quả có thể dự đoán được.

Sự Chuyển Dịch Địa Chính Trị Lớn Hơn

Điều thường bị bỏ qua trong các phân tích của phương Tây là sự hình thành các liên minh mới. Nga, Trung Quốc, Iran và Triều Tiên đang hợp tác ngày càng chặt chẽ, không chỉ về quân sự, mà còn về kinh tế và công nghệ.

• Triều Tiên: Một thỏa thuận quân sự vừa được ký kết với Nga mở ra những khả năng hậu cần và công nghiệp mới cho cả hai nước. Vladivostok nằm cách biên giới giữa Trung Quốc và Nga khoảng 45 km và cách biên giới giữa Triều Tiên và Nga 134 km.
• Độc lập công nghệ: Nga đang đầu tư mạnh vào công nghệ quốc phòng của riêng mình, từ các robot chiến đấu tự động "Impuls" đến các hệ thống phòng không tiên tiến "Citadel" được điều khiển bằng mạng nơ-ron.

Điều này có nghĩa gì đối với Bỉ và Châu Âu?

Phân tích này đặt ra những câu hỏi cấp bách:

1. Một cuộc xâm lược của Nga vào châu Âu sau Ukraina có khả năng xảy ra không? Martyanov nghi ngờ mạnh mẽ điều này. Nga không có lợi ích chiến lược trong việc đối đầu trực tiếp với lãnh thổ NATO. Trọng tâm là củng cố các vùng ảnh hưởng và tăng cường kết nối kinh tế với Nam Bán cầu. Đó là nơi tương lai nằm ở đó.

2. Tại sao châu Âu bám víu vào chiến lược leo thang?
Các tầng lớp tinh hoa châu Âu phản ứng nhiều hơn với phản xạ tư tưởng và lòng trung thành xuyên Đại Tây Dương hơn là với sự cân nhắc tỉnh táo về lợi ích. Kết quả: một lục địa bị suy yếu về kinh tế, vẫn phụ thuộc năng lượng và sở hữu ít quyền tự chủ chiến lược hơn.

3. Niềm tin của phương Tây vào ưu thế công nghệ thực tế đến mức nào? Với sự trỗi dậy của công nghệ quốc phòng Nga và Trung Quốc, thường được triển khai nhanh hơn và tiết kiệm chi phí hơn, sự dẫn đầu truyền thống của phương Tây đang trở nên tương đối hóa.

Kết Luận

> Phân tích của ông không nhằm tôn vinh Nga, mà là để cung cấp một đối trọng với những gì ông coi là sự tự lừa dối nguy hiểm trong các giới phương Tây. Đối với châu Âu, thách thức không nằm ở việc theo đuổi uy tín quân sự, mà là giành lại quyền tự chủ chiến lược: khả năng xác định và bảo vệ lợi ích của chính mình, độc lập với chương trình nghị sự của Washington. "Phương Tây sống trong một thế giới ảo của PR và những câu chuyện. Nhưng thực tế vật chất, của hậu cần, kinh tế và năng lực quân sự, không thể bị đẩy ra xa bởi các thông cáo báo chí."

Đối với Bỉ, như một quốc gia nhỏ bé nhưng có ý thức lịch sử ở trung tâm châu Âu, đây là một thời điểm để suy ngẫm: chúng ta có muốn đi theo một lộ trình đặt sự thịnh vượng và an ninh của chúng ta vào rủi ro, hay chúng ta dám để tiếng nói tỉnh táo của chính mình được lắng nghe trong cuộc tranh luận châu Âu? Những gì còn lại là nhiệm vụ của các nhà phân tích, nhà báo và công dân là tiếp tục lên tiếng về những điều vô lý, mâu thuẫn và sai lầm chiến lược. Không phải vì hoài nghi, mà vì sự cần thiết. Trong thời điểm mà ngoại giao, tư duy phê phán và sự tôn trọng đối với "kẻ khác" – theo nghĩa rộng nhất của từ này – đang bị đe dọa, phân tích rõ ràng, sắc bén nhưng có cân nhắc không phải là một điều xa xỉ, mà là một đóng góp cơ bản cho một nền văn hóa tranh luận công khai có trách nhiệm. Tình hình xung quanh Iran không chỉ là một cuộc xung đột khu vực; nó là một phép thử cho khả năng phục hồi của hệ thống quốc tế. Và như lịch sử đã nhiều lần chứng minh: khi cái tôi ngự trị thay vì lý trí, cuối cùng cả thế giới phải trả giá.

Nguồn

America's Final War https://jakobijn.be/nl/amerikas-final-war
Controlled Escalation at https://youtu.be/l9pu9AycAEU
Confrontation Backfires Hard https://youtu.be/vWd_Q2-6j8Y

Phân tích này dựa trên video "Controlled Escalation" của Andrei Martyanov, người đã sống ở Mỹ 30 năm và "Confrontation Backfires Hard" của Pepe Escobar với Nima Alkorshid. Các ý kiến thuộc về cả hai tác giả và mời gọi sự suy ngẫm phê phán. Bạn có thấy phân tích này có giá trị không? Vui lòng chia sẻ phản hồi của bạn bên dưới.